

Sygn. akt V KZ 92/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **L. S.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 stycznia 2014r.,

zażalenia na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 listopada 2013 r. o odmowie przyjęcia kasacji, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie mogło zostać uwzględnione.

Postępowanie odwoławcze w niniejszej sprawie zakończyło się wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 września 2013r. Wyrokiem tym zmieniono zaskarżone orzeczenie między innymi w ten sposób, że wykonanie wymierzonej L.S. kary dwóch lat pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat.

Wyrok ten zaskarżony został kasacją obrońcy skazanego, w której podniesiono dwa zarzuty naruszenia prawa materialnego - obrazy art. 294§1 k.k. oraz obrazy art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. Podnosząc powyższe, obrona wniosła o uchylenie wyroków obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Zarządzeniem z dnia 28 listopada 2013 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia kasacji, jako niedopuszczalnej.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany, podnosząc w nim osiemnaście zarzutów naruszenia prawa.

Zażalenie skazanego jest bezzasadne. Zgodnie z dyspozycją art. 523§2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyjątek od tej zasady – art. 523§4 k.p.k. – stanowi kasacja wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub wniesiona przez podmioty szczególne wymienione w art. 521 k.p.k. W niniejszej sprawie nie zaistniała żadna ze wskazanych powyżej sytuacji umożliwiających złożenie kasacji. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego wymierzono skazanemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kasacji nie wniesiono z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i nie wniósł jej podmiot szczególny. Słusznie zatem Sąd Apelacyjny zaskarżonym zarządzeniem odmówił przyjęcia tej skargi.

Nie można też zgodzić się z żadnym z twierdzeń skarżącego przedstawionych w zażaleniu. Przede wszystkim skarżący odmawiając Sądowi Apelacyjnemu prawa do dokonania kontroli spełnienia wymogów formalnych kasacji ignoruje treść art. 530§2 k.p.k., który nakazuje odmówić przyjęcia takiej skargi jeżeli „zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 429§1 k.p.k.” Sąd Apelacyjny miał zatem prawo kontrolować, czy kasacja była z mocy ustawy dopuszczalna. Tak zaś w niniejszej sprawie nie było wobec nie wymierzenia skazanemu kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny i nie wniesienia jej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Obrona w kasacji nie wymieniła bowiem takich powodów zaskarżenia wyroku.

Kontrola zachodzenia tych okoliczności jest kontrolą formalną a nie merytoryczną, co zarzuca skarżący, gdyż sprowadza się do sprawdzenia treści zarzutów, a faktycznie tego, jakie zostały wymienione w nich przepisy.

Nie jest również tak, że kontrolę taką może przeprowadzić jedynie Sąd Najwyższy, działając w tym zakresie z urzędu. Sąd Najwyższy może dokonać bowiem takiej kontroli jedynie w sprawie, w której skutecznie wniesiono kasację, co

w niniejszej sprawie nie nastąpiło. We wszystkich innych wypadkach, zachodzenie bezwzględnych przesłanek odwoławczych, może być badane jedynie w postępowaniu o wznowienie postępowania – w trybie art. 542§3 k.p.k.

Nie można zgodzić się też z zarzutem, że zaskarżone zarządzenie wydał sędzia podlegający wyłączeniu z mocy prawa, skoro sędzia ten nie wydał zaskarżonego kasacją wyroku.

Na koniec stwierdzić trzeba również, że w niniejszej sprawie skazany w sposób niekonstytucyjny nie został pozbawiony prawa do sądu, co zarzuca skarżący, z jednej strony bowiem oddalenie kasacji oparte zostało na prawidłowo zastosowanych przepisach obowiązującej ustawy procesowej, z drugiej zaś, prawo to nie oznacza możliwości skarżenia każdego orzeczenia z każdej dowolnie wybranej przyczyny.

Powyższe powoduje, że tak sformułowane zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.